

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **H. V. D.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, čj. OAM-581/BA-BA01-VL14-PZ2-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2025, čj. 62 Az 31/2025-23,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2025, čj. 62 Az 31/2025-23, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2025 Policie České republiky žalobci uložila správní vyhoštění s dobou trvání tří let, po kterou žalobce nesmí na území Evropské unie pobývat. Dne 12. 5. 2025 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Ten samý den žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalovaný zajistil žalobce rozhodnutím ze dne 21. 5. 2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to na 110 dní do 5. 9. 2025. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojil. Žalovaný dále prodloužil zajištění žalobce rozhodnutím ze dne 2. 9. 2025, a to do 12. 9. 2025. Ani proti tomuto rozhodnutí se žalobce nebránil žalobou ke správnímu soudu.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 9. 2025, které je předmětem tohoto řízení, podruhé prodloužil zajištění žalobce, a to do 14. 11. 2025. V rozhodnutí připomněl pobytovou

historii žalobce. Dospěl k závěru, že s ohledem na dosavadní jednání žalobce a jeho nelegální pobyt na území jiných členských států EU, nelze očekávat součinnost žalobce v průběhu řízení bez omezení jeho osobní svobody. K délce prodloužení zajištění uvedl, že soudní řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nebylo dosud skončeno, byť již marně uběhla lhůta pro rozhodnutí. V této situaci nemá žádnou zákonnou, časově upřesněnou lhůtu, kterou by při stanovení délky zajištění zohlednil. Délka není předpověditelná ani na základě jeho úřední činnosti. Proto ji stanovil jako zbývající maximálně možnou dobu 180 dní trvání zajištění.

[4] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu. V ní mimo jiné namítal nezákonnost délky zajištění. Uvedl, že v řízení o mezinárodní ochraně bylo nařízeno jednání na 6. 10. 2025, jak vyplývá z informací na portálu justice.cz. Bylo tak možno důvodně předpokládat, že v tento den bude ve věci i rozhodnuto. Pokud žalovaný neměl tuto informaci jinak, jako například z předvolání k jednání, tak ji měl zjistit v rámci přípravy rozhodnutí z portálu justice.cz. Doba zajištění tak byla bez problémů předpověditelná na základě úřední činnosti žalovaného.

[5] Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl. Podle krajského soudu žalovaný shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí a řádně vyhodnotil trvající důvody zajištění s ohledem na pobytovou historii žalobce, stejně jako okolnosti zajištění a uložení správního vyhoštění. V rozhodnutí žalovaný jasně a srozumitelně vysvětlil, proč přistoupil k prodloužení zajištění.

[6] K délce zajištění krajský soud připustil, že po žalovaném, s ohledem na to že rozhoduje o omezení osobní svobody člověka, bylo možno požadovat, aby i vlastní vyhledávací činnosti ověřoval ve veřejných zdrojích či přímým dotazem k soudu, zda již bylo rozhodnuto, případně kdy bude rozhodnuto ve věci mezinárodní ochrany zajištěného cizince. Tento požadavek však nelze považovat za absolutní a je třeba na něj nahlížet s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého jednotlivého případu.

[7] V projednávané věci je třeba především kvitovat skutečnost, že žalovaný již rozhodnutím ze dne 3. 9. 2025 neprodloužil zajištění žalobce o maximální možnou dobu, ale pouze o dobu, odpovídající nutnému zajištění s ohledem na probíhající soudní řízení. Nelze mu proto vytýkat, pokud při vlastním závěru o marném uplynutí lhůty soudu k rozhodnutí o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, za situace, kdy nedisponoval relevantními informacemi o době rozhodnutí soudu, prodloužil zajištění žalobce způsobem, jak učinil.

[8] Na tento závěr nemá vliv to, že právě v den vydání napadeného rozhodnutí bylo žalovanému doručeno předvolání k ústnímu jednání před Krajským soudem v Ostravě ve věci žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud má totiž za to, že i s přihlédnutím k rozsahu správních činností vykonávaných žalovaným při faktické centralizaci výkonu státní správy žalovaným v mnoha oblastech veřejného práva, oblast mezinárodní ochrany nevyjímaje, nelze žalovanému vytknout, pokud v napadeném rozhodnutí nařízení ústního jednání nereflektoval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

pokračování

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Připomněl svoji žalobní argumentaci, podle níž způsob, jakým žalovaný stanovil délku prodloužení zajištění stěžovatele, je nezákonný. Žalovaný prodloužil dobu jeho zajištění na maximální možnou dobu, ačkoliv měl nebo mohl mít k dispozici informace, podle kterých by stanovil dobu kratší s ohledem na nařizené jednání ve věci žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele. Krajský soud přitom v rozsudku nevysvětlil, proč v případě stěžovatele nebylo povinností žalovaného ověřit a opatřit si informaci o stavu řízení ve věci stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu. Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný.

[10] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout, resp. ji odmítnout pro nepřijatelnost. Rozsudek krajského soudu je podle jeho názoru přezkoumatelný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, jelikož v projednávané věci rozhodoval specializovaný samosoudce. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. Nejvyšší správní soud, *Ostapenko*).

[12] Kasační stížnost je přijatelná z důvodu zásadního pochybení krajského soudu.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Podle ustálené judikatury nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je však zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44).

[14] Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný si měl být vědom, že ve věci mezinárodní ochrany bylo nařízeno jednání na 6. 10. 2025. Nebylo tedy důvodu, aby zajištění bylo prodlouženo až do 14. 11. 2025. Měl za to, že o nařízeném jednání měl žalovaný vědět buď z předvolání, anebo vlastním vyhledáním na portálu justice.cz.

[15] Krajský soud v rozsudku tuto argumentaci obecně akceptoval. Uvedl, že s ohledem na závažnost předmětu rozhodování (omezení osobní svobody člověka) je legitimní po žalovaném vyžadovat, aby i vlastní vyhledávací činností ověřoval ve veřejných zdrojích či přímým dotazem k soudu, zda již bylo rozhodnuto, případně kdy bude rozhodnuto ve věci mezinárodní ochrany zajištěného cizince. Tento požadavek ale nepovažoval za absolutní. Podle krajského soudu je nutné vždy posoudit konkrétní skutkové okolnosti každého jednotlivého případu.

[16] Následně se však krajský soud zabýval pouze otázkou, zda žalovaný o datu ústního jednání věděl z předvolání. Zcela však opomenul se vypořádat s žalobní argumentací stěžovatele, že o datu jednání měl vědět také z portálu justice.cz.

[17] Krajský soud na jedné straně rozhodl, že žalovaný má obecně zjišťovat, kdy bude ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto, i vlastní vyhledávací činností. Tím se argumentace žalobce, že toto datum bylo jednoduše zjistitelné z portálu justice.cz stala relevantní a podstatná pro rozhodnutí ve věci. Krajský soud se však poté s touto nyní stěžejní argumentací nijak nevypořádal. Nezdůvodnil, proč argumentace žalobce je nedůvodná, či proč zrovna v tomto konkrétním případě po žalovaném není nutné požadovat, aby si informace ověřoval z externě dostupných zdrojů. Tedy proč by tady neměla platit povinnost, kterou sám obecně stanovil.

[18] Tímto krajský soud učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžejní žalobní argumentace zůstala nevypořádána.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem soudního řádu správního). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního). Bude se zabývat argumentací stěžovatele, že žalovaný mohl jednoduše zjistit, že ve věci mezinárodní ochrany stěžovatele bylo nařízeno jednání, a posoudí jaký případně tato informace má vliv na stanovení doby zajištění.

[20] Krajský soud v novém rozhodnutí o žalobě rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. ledna 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu